

SZÉPIRODALOM

Farkas Arnold Levente

Teketória

a hóhér csöndje
szétfeszíti az ablakkeretet,
elváltoztatott hangon
közelít az indulat,
a halálraítélt érteni
szeretné a szabályokat, de
túl késő van már
a leleplezéshez, semleges
érzelmek csapódnak
a sárga falakhoz

beborítja a hóhér
csöndje, mint köpenybe
burkolt testet a sötétség,
gyermekkorára gondol,
mielőtt megtörténne,
amikor még szerették,
elválnak egymástól a részek,
a halálraítélt
unja az egészet

céllá merevül
a megismerés,
belepi a hóhér
csöndje a halálraítélt
hallgatását, ahogy a koszos
utcákat a néma hó,
a városban
senki nem dolgozik,
a pillanatra figyelnek,
ami éppen most
kirajzolódik az időből

délceg hóhér osztja az észet,
mert látszat a jóság, néma
a hóhér csöndje, a hó is
tisztá akármi,
hó és hóhér
mégse hasonlít, télen
a bárány szőre fehérlik
a tájon, a ködben
moccan az árnyék

elbújt régen
a hóhér csöndje
a messzire látszó látszat
alá, mert
háttérzajból támad
a lélek,
meggyilkolja a test
testvérét, persze a szó is
része a nyelvnek,
nincs értelme
ma
ennek a versnek

fiatal testére
a hóhér csöndje hull,
a halhatatlanság
kívülre szorul,
de majd az ablakot
kinyitja valaki,
nem szabad a rendet
felborítani,
a ködös udvaron
a hajnal öltözött
menyasszonynak halott
állatok között

gőgös a hóhér
csöndje, alázat
benne is annyi, mint
teketória nélküli szóban
a méla igazság,
gondolkodva elámul
a versen most, aki olvas,
bölc ez a vers,
amit írtam, méltán
bölc, aki írta